Siis leikus saab ka rohke olla,
Ja same nähha röömsad aad. —
Jah! — agga keik se tulleb siis,
Kui rahwa käes on öige wiis!

8. Mo Jummal! te, et pöllud, wäljad
Sel aastal hästi kaswaksid,
Ja nenda, kui keik touswad haljad,
Ka walmist wilja annaksid:
Et mitte rikkuks talwel külm,
Ei suil ka raske koue ilm.

9. Oh Jummal! sada pahhandussed
Siit meie maast ja rahwa seast!
Et iggal pool saaks armastused
Ja leppimised nähha heast:
Kül siis keik hästi korda lääks,
Kui rahwas selle päwa nääks!!

Sallaja kulajaist.

Se on innimestel üks ärraräkimatta rummal ja pahha wiis, et sallaja uste ehk hakkende tagga sallamahti teiste jutto püüdwad kulada. Sedda meie muidogi teame, et kegi omma jutto sallaja kulaja kassuks egga öppetusseks rägi, sepärrast ei woi kulaja kulamisse läbbi ennesele kasso sada, — waid ta teeb ennesele ja teistele kahjo; ehk kui ka mitte iggakord just kahjo, mis keik innimessed kahjuks nimmetawad, siiski ommeti ennamiste paljo tühja tülli ja melehaigust, — mis wahhest suremaks kahjuks on, kui silmanähtaw kahjo. Ja ennamiste sawad kulajad isse ka omma kahjo. Kuida ükskord ühhe pari sallaja kulajatte käsi käinud, olgo teiste kulajattele öppetuseks ja meletulletuseks, et nemmad sedda pahhat wiit kus sedda teist jättaksid.

Kattoligi usso rahwa keskes peti wannemal aial kloostri ellust paljo luggu, sepärrast ka paljo innimessi kloostrittesse läksid. Muist ollid meesterahwa kloostrid, kus mehhed ükši ollid, — ja neid mehhi nimmetadi mungaks; muist ollid naesterahwa kloostrid, kus naesterahwad jälle ükši ollid, ja neid innimessi nimmetadi nonniks. — Nüüd olli